

MARIJIN

Nevtepenopoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pčdesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrejuje ga z dovoljenjem višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirjezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Marijina deca!

Bog nam je vse po Mariji dao. Najbolše Srce Jezušovo, srce našega Zveličitela i miloga sodnika se je zazibalo pod njenim maternim srcom. Vsaka milost, štera rosi na dušo vsakoga jedinoga človeka, je v tesnoj zvezi z njov. Ona je mati milosti, ar je mati Jezušova, ki je spraviteo milosti.

Marija je vse naše za Bogom! Prvi je Bog, te pride Ona, a k Bogi pa tudi nas ona vodi prva. Ki ne bi šteo k Bogi priti? Što ne bi želo blaženi biti? Što bi si zgovoro po tom trūdapunom žitki imico, zobno škripanje, žreči ogenj za nerbijo? Što ne bi raj plavao v svetlobi, v blaženstvu, v miri, v veselji pa ešče v takšem, štero nema ni konca ni kraja? Jaz si to želem, Vam tudi to želem, a želite i Vi to sebi i meni? Milijoni ne želejo to niti sebi, niti svojemi bližnjemi, ar nemajo vere, Jezusa ne poznajo i da ga ne poznajo ga tudi ne ljubijo. Uboge dušice! Najlepšega i najbogatejšega, najsmilenejšega i najmodrejšega, samo moč i samo pravico, ljubezen neskončno ne poznajo ... ne ljubijo ... nego ... sovražijo i ešče druge na to sovraštvo podežigajo! Uboge nemirne, nesrečne duše, što vas bo rešo?.. Mati vam fali. — Marijino materno srce je vaše rešenje. Ki Vas sem spravi, vam odpre pot do Jezušovoga Srca. Iz ljubezni do Vas mo mi v Marijinom listi iskali to pot, mo trkali na srce naše ljubljene nebeske matere, naj se vam odpre, kak se je v nogim negdaj blodnim odprlo i kak so oni postali, postanete tudi

vi Marijina deca. V te namen bo Marijin list lepe istinske zgodbe, prinašao, razširjao razne pobožnosti do naše ljubljene nebeske matere, vabo, būdio, opominao, karao, jokao se i radūvao kak dobro dete z svojov materjov. Vi pa, preljubljeni čtveci, deca Marijina, pomagajte nam pri tom deli! Navlečite se z vsakov vrsticov toga Marijinoga darū! Včite se ljubiti Marijo! Včite se njo nasledūvati! Privadite se njene sladke, čiste, blažene družbe že na zemlji, ka de Vam večna v nebesah žem slajša, tem veselejša! Marijin List bo shajao vsaki meseč! Penez za to nemamo niednoga filera! Ali vūpamo se, ka tista dobra Mati, šteroj na čast začnemo to delo, gene svojo deco, ka nam pride na pomoč z svojimi dari. Cene zato ne dooločimo, nego prosimo kak lani tak i letos dobrovoljno podporo mesto naročnine. To pa zato, ar vnogo siromakov mamo. Ki radi čtejo i gorijo z ljubezni do Marije. Naročnine plačati pa ne morejo. Naj tem omogočimo čtenje, naj tei brezplačno morejo vživati sladko veselje večnih pravic v Marijinoj družbi, naj se sirote v svojem teškom stališi nemoteno morejo razjokati i potolažiti na Marijinom predobrom maternom srci, odstopimo od naročnine i prosimo samo od bogatejših ljudi dobrovoljno podporo.

Črensovci, Prekmurje.

Uredništvo i Opravništvo
Marijinoga Lista.

Podpirajte Novine!

Marijino nasledūvanje.

Bojazen od lūdi je prazno strašilo.

Drago moje dete — tak pravi Marija — ne dosegneš popolnosti pa obilnost v jakostaj, či ti v srci prebivle nikajvreden strah pred lūdm, zato ka Boga v resnici nemreš ljubiti, či se želeš dopasti lūdem.

Nikaj drugo sam si nej želela, kak Boga, pošteno čisto življenje pa dušno zveličanje, zvūn toga sam nikaj nej marala, ka bodo gučali, pa ka si mislili lūdje od mene.

Čiravno ka sam bila najčistejša devica na sveti, štero je angel Gospodnov pozdravo kak maošče puno, pa štero je zvala Elizabeta za blagoslovljeno med ženami, sam se zato li podvrgla postavam očiščavanja.

Mišljenje pa govorenje lūdi me je nikaj nej brigalo. Nikaj sam nej marala, či so me držali za navadno žensko i mater Moje največše prizadevanje je bilo, ka bi spunila božo volo, pa ka bi zadosta včinila, ka je zahtevala postava. Svojega božega Sinū sam sprevala od stopaja do stopaja na njegovej križnoj poti, vidla pa čūtila sam vse njegove moke pa trpljenje, pa sam ostala pri njem, pokeč je nej mrl na križi.

Medtem sam mogla prestat i vnogo sramote pa zaničavanja od Jezušovih neprijatelov. Zvali so me za mater pa za odgojiteljico razbojnika, ki je bio na križ pribiti.

Jaz sam pa zato nej zavrgla svojega Sinū, nego sam njemi služila. Z junaškov potrplivnostjov sam prenašala vsa zaničavanja, naj bi samo mogla ljubiti svojega sinū kak najnedežnejšega sinū božega.

Drago moje dete, ti postaneš včasih bole lagoon, čí bojazen pred ljudmi ma vekšo moč nad tebov, kak pa bojazen pred Bogom. Včasí zapústiš pravo pot, pa jako hitro prelomiš bože zapovedi, čí boš poslúšalo pa se bojalo, ka bo svet gučao pa si mislo od tebe.

Ka bodo najmre želeli od tebe ljudje, ki so posvetnoga mišljenja? To bodo želeli, ka bi ti túdi tak živo, kak živejo oni, pa ka bi ka bi ka delajo oni.

Čí bojazen pred ljudmi dobi nad tebov moč, te niti to ne boš vúpao, ka bi pokarao tiste, ki so ti pod roke dani, pa tak niti te svoje dužnosti ne boš spunjavao.

Ja, bojazen pred ljudmi spravi v pogúbelnost tebe pa tiste, ki so ti podrejeni.

Bojazen pred Bogom ti pa da zevsema ináčise navsvete.

Što je od Boga zavrženi, on je najbolje nesrečen.

Drago dete, lejko pa rado se oslobodiš bojazni pred ljudmi, čí boš držalo pred očmi strah boží pri vsakom mišljenji i djanji, pa čí boš svoje življenje ravnalo po božih zapovedaj.

Čí boš se bojalo Boga, te ti prejde strah pred ljudmi, pa si ne boš premislavalo, ka mislijo, kak sodijo, pa ka si gučijo ljudje od tebe, nego boš si zmirom samo to prizadevalo, ka bi ostalo v božoj milosti.

Ne boj se tistih, ki ti lejko škodijo samo s psúvanjom pa s strašenjom, nego se boj tistih, ki ti spravijo v pogúbelnost dúšo pa telo.

Na veliko dúševno veselje ti bo, čí se nikaj ne boš brigalo, ka mislijo, pa kak te sodijo ljudje pa čí daš za vsigdar slovo strahi pred njimi!

Strah pred ljudmi te pripela tak daleč, ka boš si prizadevalo postati ednako tistim ljudem, ki so posvetnoga mišljenja, zato bodo te en čas hvalili, — nej dugo potom bodo te pa ravno zavolo tvojega obnašanja grajali pa sramotili.

Zato se pa ogibli tistih, ki te s strahom pred ljudmi ščejo spraviti s prave poti, naj bi postalo lagoon, kak so oni, pa ki te ravno zavolo toga sramotijo, ka si pobožno.

Za pravo istino nemaš zroka, ka bi se bojalo ljudi, — zato ka je to gotovo, ka se pogúbíš, čí boš tak živeló, ka bi se njim dopadnólo.

Na poskradnjo vúro boš srečno, čí si se nej bojalo ljudi, nego samo Boga.

Na nezgovorno veliko tolažbo ti bo, gda boš čúlo, ka brezbožni ljudje etak zdihavlejo:

— Mi smo lepo smrt pobožnih držali za nečastno. Zdaj vidimo, ka so oni med decov božov pa med svetci! Zdaj vidimo, ka smo mi blodili! Zdaj vidimo, ka smo zgrešili pravo pot!

Kak grozno blodjenje je to! Kak strašno zapeljanje!

Raj se boj od pravičnih pa od jakostnih ljudi, zato ka bodo ti na sodni den tej tožitelj, čí si nej živo po njihovom zgledi.

Vkraj zato s praznim strahom pred ljudmi!

Drago dete, samo te se boj, čí si nej zdržalo bože zapovedi!

Boží manternice so se zavolo vere med naj groznejšimi mantrami veselili, ka so mogli za Boga, za Jezusa pa za pravico trpeti; ti bi se pa bojalo od nikajvrednoga guča ljudi?

Čí si stanovitno v dobrom, s tem osramotiš svoje sovražnike, pati tvoja stanovitnost spravi diko.

Drago dete, nasledij zato Marijo!

„Vr.“

To so me včili moja mati.

Srce maloga deteta je kak mehki vosek. Z voska vse lahko napraviš, ka ščeš. Lehko napraviš ž njega eno svečo, ali stvar ali podobo človeka ali angela ali hüdoga dúha. Takše je deteče sree. Dokeč je dete malo lahko ga navadiš na dobro ali na slabo

i kak ga tedar navčíš, takši bo, gda bo stari. Zato pa pravim da so stariši, posebno pa matere krive, če so deca hüdobna. Zato včíte deco prav rano, ka je dobro in ka ne; što je Bog in kak je dober. Ar ve matere najbolje znate deci povedati vse i vaši navuki se njim najbolje vtisnejo v sree. Ne zgovarajte se, ka dete toga šče ne razmi; ve je šče to premalo ka bi ga že včila to ali ono. Čim prle tem bole je vtisnjeno v njegovom srci.

Pred sodnijov je bio dijakon Roman. Ar ga sodnik ne mogeo odvraoti od Kristušove vere z vnogim mantranjom, njemi pravi, če ne odstopi, da njemi da jezik odrezati. Roman pa mirno pravi: „Gda bom jaz mučao, bodo deca na mesto mene svedočila od resnice“. Sodnik pošle po tri leta staroga dečka in ga postavi pred dijakoma, i pravi: „Probaj zdaj, kelko ti bo te dečak od resnice povedo.“

Z zavúpanjom v Boga pita Roman maloga dečka: „Povej mi dete, ka je bole pametno: moliti Jezusa i v njem edinoga Boga, ali pa darúvati mrtvim bogovom?“ Barula, tak je bilo dečaki ime odgovori brez premislavljanja: „Samo eden je Bog. Ar je Jezus Kristuš Bog, je samo on pravi Bog. Vsem drúgim bogovom pa túdi: mi deca ne verjemo.“ — Srdito skriči sodnik na dete: „Što te je to včío? Barula odgovori: „To me je navčila moja mati.“ — Zato naj túdi mati pride i naj gleda mantranje svojega sina, zapove sodnik. Mati pride i gleda kak nesmileno bijejo njenoga sinka. Vsem okoli stoječim se je milo in so jokali same mati ne, nego trpečemi deteti pripovedava od nedužne dečice, ki so vnogo za Jezusa trpeli. Gda je dete malo vode prosilo, ga mati potolaži: „O lúbo dete misli na Jezusa, ki je bio jako žeden na križi.“ Na te reči dečak vtihnne, nasmeje se in z veseljom trpi. Sodnik pa videč kak je to dete stanovitno, zapove naj se ga odpela na morišče in se njemi glava odseka.

Junaška mati vzdigne razmesarjeno in mirajoče dete, ga pritisne na svoje srce i beži ž njim na morišče. Po poti ga batriva in ga kušuje. Gda pride na morišče, da svoj kinč trinogi. „Na videnje“, pravi šče ednok, spomni se svoje matere v nebesaj.“ V tistom hipi odleti glavica i mati jo zgrabi v svoj plašč, kušne jo z nepopislivov materinov lübeznijov i nese domo.

To je bila močna ženska, junaška mati. Matere posnemajte jo! Včite tudi ve svojo deco že v ranoj mladosti Boga spoznati. Ar se od vas najbolje in najlepše navčijo. Glejte, da bodo tudi vaša deca lahko pravila: To sem se navčo od moje matere, mati so me navčili to molitev, mati so me včili, da ne smem s slabimi pajdaši hoditi i da morem biti vsigdar pošten i morem istino gučati. Dajte, ljube matere vašoj deci za spomin, da ste jo dobro vzgojili i dosta dobroga navčili. To vam bo delalo lahko smrt, misleč: Dobro sem svojo deco navčila za to življenje i tak je bo Bog blagoslovo, da bodo vredni nebes.

Bojan.

Bodimo Pavli, ki smo bili Šauli.

25. jan. sveti Maticerkev spreobrnitev grešnoga Šaula v svetoga Pavla. Gledajmo jo, da bo naša njegovej spodobna.

Njegova se je taki začela. Na prvi glasen opomin na poti v Damask se je taki odzval božoj milosti. IX. poglavje Djanja Apostolov, v šterom je popisana njegova povrnitev nam maznanja, da je on „dihao protenje i morijo“ proti krščenikom, to je telikokrat je mislo, kak bi mantrao i klao ljudi, medužne Jezusove vernike, kak je dihal, odihavao; i naj njemi nišče ne vujde, sproso si je ešče pooblastilo od oblasti, ka de je smeo mantrati i klati. Ta prilika ešče povekša njegovo hñdobijo. Stem pooblastilom ide veselo v Damask, pleté si misli:

Zdaj mi eden ne vujde, do zadnjega strebim z zemle tistoga vučenike, ki se zove: Jezuš. I gda stov najvejšov hñdobijov ide po poti naprej, ga svetlost z nebe obdà. I on? Spadne doli i poslušà reči: „Šaul, Šaul, zakaj me preganjaš? Poslušà i tak dale pita: što si? I gda za odgovor dobi, ka Jezusa preganja, kda krščenike preganja, s potrtem srcom, včasi tam na mesti se nekani, ka vse včini, ka Jezuš žele: „Gospod ka ščeš, ka naj včini?“ i Gospod njemi zapove, naj ide v Damask ne po krščenike, nego po sv. krst. Taki je včino to. To je prva pot pokore, včasi ostavi pot grešno i stopi na drugo, ne pogajaj se s šatanom, bogaj Jezusa.

V Damaski Ananiji, krstiteli njegovomi ljublieni Jezus to naznani od Pavlove pokore: „Izvoljena posoda mi je, da nosi moje ime pred nevernike i kralje i sinove Izraelove. I jaz njemi bom pokazao, keliko de njemi trbela za moje ime pretrpeti.“ Pokora njegova je bila to: širiti Jezusovo vero i med tem delom dosta trpeti za Jezusa. Ka je verno spuno to svoje naloge, nam svedoči njegovo celo življenje i mučeniška smrt: obglavili so ga kak širitela vere Jezusove. Kak goreče je sirio Jezusovo sveto vero, svedoči sv. Düh Bog po njegovih pismah: „Njegova milost je v meni nej bila prazna.“ (I. Kor. XV. 10): „Grkom i poganom sem dužen“ evangelium glasiti (Rim. I. 14). Keliko je pa trpelo za to vero, nam genljivo ponüja za čteti 2. list do korinčanov v XI. poglavji v 24—28 rendah: „Od židovov sem petkrat po štirideset edno menje dobo. Trikrat sem bio šiban, ednok kamenjan, trikrat se mi je ladja razbila, nočno den sem bio v globočini morja, dostakrat na poti v nevarnosti na vodaj, v nevarnosti med razbojnikl v nevarnosti med rojaki, v nevarnosti med neverniki, v nevarnosti v varaši, v nevarnosti v samoti, v nevarnosti na morji, v nevarnosti med lažljivimi brati, v trüdi, v siromaštvi, v gladi, v žeji, v pogostih postih, v mrazi, v nagoti.

Poleg toga pa shrb za vse cerkve“. Naši veliki grehi tudi majo svojo pokoro i tudi naša se raztegñje na celo življenje. Beteg, nesreča, siromaštvo, špoti, preganjanjeoj kak mala pokora so v pri meri s pokorev sv. Pavla, ki je samo par tjednov grešio, te gda Jezusa ešče ne poznao za naše grehe, ki smo ga pa poznali pa li žalili, ne par tjednov nego vnoga leta! Pa li se ne bi radi niti par tjednov pokorili?!

Svetoga Pavla Apostola taki začeta pokora je bila stanovitna. Do smrti, do zadnjega zdihaja je delao, ka njemi je Jezuš za pokoro naložo, najpre glaso je njegovo vero i trpo za njo. Glejte, kak britko občüti svojo zablodenost za vnoga leta, gda je že jezere i jezere pripelao na pravo vero! Poslušajte ga i strmite: „Jaz sem najmenjši med apostoli i nesem vreden da bi se Apostol imenüvao, ar sem preganjao Matercerkev“. (I. Kor. XV. 9.) Mislo je na svoj greh, na svoje spadaje to njemi je dalo stanovitnost, ar ga je v poniznosti zdržalo to ga je pripravilo na blaženo smrt, od štere pričaküvanja je niti ne pisao, nego spevao té lepe reči: „Čas mojega razpada se približava. Dobro sem se vojšküvao, bežaj dokončao, vero ohrano. Zdaj mi je prihranjena korona pravice, štero mi bo dao Gospod“ (II. Tim. IV. 6—8.)

Če ščemo i mi tak srečno dokončati bežaj svojega žitka, potrebno je, da se ne spozabimo z reči sv. Düh: Zavolo odpüščenoga greha ne bodi brez strahü.“ (Eccli V. 5.) Vsikdar naj doni v našem srci vüpanja pun glas: Srce Jezusovo, razžalo sem te.. nikdar te več ne bom... rad trpim, rad, naj te pomirim.

Presveto Srce Jezusovo i lejka smrt.

Zgodilo se je leta 1870. Eden častnik je dao svojemi sini navodila, kak ga naj da spravlati v zemlo, gda ednok merje. To častnik je med drugim tudi prase svojega sinü: „Na grob mi pos-

javi kameni križ, pa v njega naj bo djana z marmora zrezana podoba presvetoga Srca Jezušovoga z etim napisom: „Kak lejko je mreti, či človek časti za življenja srce svojega sodnika“. To so v resnici istinske reči.

Od toga častnika pripovedavle njegov sin, ka se je v mladih letaj večkrat spozabo z Boga. Gda je bio šestdvajseti let star, je stopo v hižni zakon z ednov lutarankov. Ta njegova žena je sledkar postala katoličanka. Nekelko let potom je častnik, gda je vido pobožnost svoje žene, tudi začno po pravo pot hoditi. Postao je goreči častivec presvetoga Srca Jezušovoga pa je rad čteo pobožne knjige. Kak je plačalo Srce Jezušovo tomi častniki veliko ljubav, štero njemi je skazüvao, nam pove napis, šteroga si je dao napraviti na svoj grobni spomenek.

„Hk.“

Dobrovoljna podpora na vö-davanje M. Lista 1. 1921.

Darüvali so v koronah: Belovič Ludovik, Šafarsko selo 5, Kóren Štefan, N., Renkovi, Prša Franc, Gomboši Franc, Krog po 5, Škraban Štefan 2, z *Adrijanec*: Dominko Mihal 20, Dominko Jožef, Matko Mihal po 10, Sečkar Štefan, Škafar Mihal po 6, Zadravec Matjaš, Sabo Marko, Antolin Marija, Žalik Mihal, Kociper Magda, Vegič Franc, Gostan Matjaš, Gostan Geta po 4, Ščančar Andraš 3, Düh Štefan, Düh Balaž, Antolin Mihal, Zadravec Jožef, Antolin Števan, Balažič Jüri, Mertük Števan, Zver Števan, Hozjan Ferenc po 2, Jenež Ivan 1 K., *Gederovci* 60, Čahuk Jozefa, *Škakovci* 10, Jakšič Pavel, *G. Bistrice*, 10, † Nemec Geta, *Trnje* 20, Kornhäusel Šandor, *G. Slaveci* 10, z *G. Bistrice*: Raj Števan 15, Kranjec L. 7, Graj Ana, Tkalec Manka, Kreslin Martin, Vučko Ivan po 6, Škafar Manka, Horvat Nacij, Kolarič Ivan, Žizek Marko, Grůškovnjak Martin po 2, Djura

Ivan, Kustec Števan po 3, Gonza Ivan 5, Ciglar Ivan, Kustec Matjaš, Balažič Ivan po 4 K., Magdič Matjaš 1 K. *Od Line*: Tomec Ignac, Düh Števan po 2, Ferencak Martin 3, Smodiš Ana, Zadravec Andraš, Matjašec Jožef po 4, Litrop Marko 5, Tkalec Matjaš, Fotivec Martin, Horvat Jožef po 6, Antolin Marija 7, Sobočan Štefan 16, Forjan Matjaš 20 K.; Lebar Andraš, *D. Bistrice*, 6, *Nedelica*, 61, *Martjanci* 74; z *D. Lendave*: Lacko Ana, Lebar Štefan, Kocet Štefan po 4, Hozjan Marko 5, Ropoša Florijan, Hozjan Magda, Meglič Jožef, Völgyi Štefan, Ščavničarka, Štihec Franc, Bakač po 2, Vitez Jožef, Zver Martin po 1, Mlinarič Vince, Matjašec Ana, Čurič Bara po 3 K. (Dale pride)

Priporočitve.

Vsaki tjezen dvakrat se opravitva dve sv. meše na čast sv. Družini, Srci Jezušovomi, Dev. Mariji i sv. Jožefi brezplačno, da se podpirajo vsi dobri nameni v Matericerkvi. Prosimo vse naročnike i druge vernike, nej naznanijo, kaj želejo zadobiti od sv. Družine i naj molijo z nami v dosego nāzveščenih dobrih namenov. Ž. V. Črensovci. Zročim Dev. Mariji tri svoje zadeve edne sirote i svoje domače. Obljúbim zahvalo v M. Listi.

Zahvala.

Ž. V. Črensovci. Zahvalim se D. Mariji, dobroj Materi, ka je poslušnola vse tri moje prošnje.

Davni častivci brezmadežne Device.

1. V španjskom mesti Naieri se časti že od 11. stoletja lelijasti kep Matere Bože. Z prelepoga lelijinoga cveta poganja brezmadežni Cvet nebeski, to je Marija, štera drži v naročaj sineka. Navarski kralovje so se dali pod te oltar pokapati, naj bi tudi po

smrti čutili dobrotivnost brezmadežne Device, pa ka bi vnogi romarje, ki so tá prihajali, molili za njuvo dūšno zveličanje.

2. Mesto Sevilla je dalo napraviti na oltar brezmadežne Device napisek s čistoga dragoga kamenja, šteri napisek je stao osemdeset jezer koron.

3. Jezuit Lajnez, ki je kak rimskoga pape bogoslovec bio na tridentškom cerkvenom zbori, se je ednok, čiravno ka je meo veliko trešliko, zato li vdeležo spravišča, zato ka se je razpravljalo od najlepše jakosti Matere bože, od prečistoga brezmadežnoga poprijetja. Tri cele vüre je gučao od te zvišene verske resnice, tak ka so se njemi vsi nazoči čüdüvali. Svoje reči je podpirao z najjasnejšimi dokazi. Nebeska lelijka, brezmadežna Devica, je to njegovo gorečnost nej nahala brezi plačila. Gda je dokončao svojo predgo, ga je povrgla trešlika.

Z lübezni do Sedemžalosti Marije.

1. Karol, kral z Sardinije je z velkov gorečnostjov častio Sedemžalosti Marijo. V svojih nevolaj i stiskaj se je vseli obrno k žalostnoj Materi božoj, ka bi pri njoj najšeol tolažbo. Gda njemi je žena na smrtje zbetažala, je etak tolažo sebe, deco pa rodbino: Či je moja nebeska Mati dobrovolno darüvala svoje nebesko dete, ar je nebeski Oča tak zelo, zakaj te mi ne bi šteli dati nazaj Bogi tisto, ka najdragšega mamo, vej je to tak vse njegov dar!

Gda je betežna kralica čüla te junaške reči svojega moža, je etak pravila: — Kak veliko veselje, kak velki dūševni pokoj vživlem zdaj, gda vidim, ka mam takšega moža pa družino!

Naročte si Novine!

Tisk. E. Balkanji Doljna Lendava.